

800 JAAR REGEL VAN FRANCISCUS

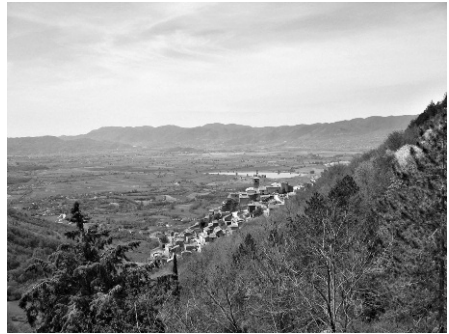
DE REGEL IN MIJ

Met dit artikel vier ik een klein jubileumpje. In de zomer van 1997 heb ik door mijn wandeling in het Rietidal intensief kennis gemaakt met Franciscus en Clara. En dat is nu twaalf en een half jaar geleden; een feestje dus. Uiteindelijk heeft die wandeling *te voet door het land van Franciscus* mij gebracht bij Franciscus. Het liep uit in mijn verbintenis met de OFS: mijn opname in de OFS, waarbij mij middels het handboek de Regel werd aangereikt, en uiteindelijk mijn professie op diezelfde Regel.

Gaandeweg kwam ik zo in contact met de Regel. In de vorming, in de bijeenkomsten van de broederschap en op momenten daaromheen kwamen fragmenten van de Regel op mij af. Wel steeds in fragmenten, nooit als een geheel. In één keer de Regel doorgronden zou te veel inspanning vragen en dat lijkt me iets teveel van het goede.

ALS EEN SCHADUW

De Regel is voor mij geen wet. Een wet zie ik als iets wat grenzen stelt of als iets wat je moet doen. Ik zie de Regel nadrukkelijk als een leefregel, zoals die ook genoemd wordt.

Rietidal

Meerdere schrijvers over hetzelfde onderwerp hebben dat dit jaar in Doortocht ook benadrukt: een lééfregel. Een doel om je leven op te richten. Of, als je het omdraait, een richter voor je leven vanuit het nu. Zo gaat de Regel met mij mee: af en toe een intensief contact in het beleven en doorgronden ervan en daartussendoor als een schaduw op de achtergrond.

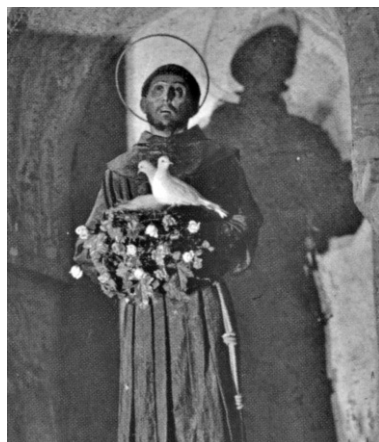
Het kenmerk van een schaduw is dat het onlosmakelijk verbonden blijft met datgene wat belicht wordt en de schaduw geeft. De mens, mijn persoontje, belicht door de Bron (Jezus; de Heilige Geest; Franciscus) met als schaduw een weerslag in de Regel. Niet tussen mij en de Bron staand, noch letterlijk, noch figuurlijk. Maar volgend en meebewegend in de mate en richting waarin de Bron op mij schijnt.

Dat spelen met die relatie tussen Bron, mijzelf en de schaduw geeft ook veel mogelijkheden om mijn staan tussen Franciscus en de Regel te interpreteren.

Dagelijks komt bij mij het franciscaan-zijn wel een keer nadrukkelijk in mijn bewustzijn naar voren. Soms bij een keuzemoment, dan weer bij het omhangen van het Tau-teken om mijn nek of bij het uitspreken van een gebed. Dan gaat het om Franciscus, niet om de Regel. Alsof ik, om de beeldspraak maar even vol te houden, naar het Licht kijk en daardoor de schaduw achter mij niet zie. Om die schaduw te zien, moet je je omdraaien en Franciscus over je schouder heen mee laten kijken naar de Regel. Dat gebeurt ook af en toe. Maar genoeg? Die vraag houdt mij zeker bezig. En ik heb een antwoord gevonden.

EEN TOPPERTJE

Bij al die contacten met de Regel is één moment mij het meest blijven intrigeren. Het betreft de opmerking die Gerard Pieter Freeman maakte aan het eind van de landelijke bezinningsdag dit voorjaar. Hij stelde toen dat wanneer je de Regel serieus neemt, je die dan op je hart

draagt en uit het hoofd kent. Dit is volgens hem nodig om de Regel ook echt te laten werken.

Hier ligt een prikkelende uitdaging, maar is het ook zinvol? De gedachte komt op aan het *erin stampen* van al die hoofdstukken en paragrafen. En het daarna netjes en zonder haken en ogen weer op kunnen dreunen. Is dat nuttig? Moeten we, moet ik daaraan beginnen? Natuurlijk beseffen we wel dat het verder gaat dan dit. Een tekst die je echt helemaal uit het hoofd kent kan inderdaad gaan leven en werken met en in jezelf. Maar werkt dat ook zo bij mij? Uit ervaring kan ik zeggen: ja.

Ik ben zo'n vijftien jaren lid geweest

van een amateur toneelgezelschap. In kluchten, blijspelen en drama's heb ik verschillende rollen mogen spelen. Dat betekende ook steevast je rol uit het hoofd leren. Eerst de tekst en dan pas gaan spelen. Het patroon in de repetities was dan ook steeds hetzelfde. De eerste repetities was het alleen maar tekst, tekst en nog eens tekst, en daarna kwamen we pas aan het spel toe, het uitbeelden van de personages, het letterlijk vorm geven aan je rol. Als ik de tekst volledig beheerste, dan kon ik mijn rol goed neerzetten. Dan kon ik ook echt het typetje worden zoals dat bedoeld was en waren de teksten die ik uitsprak geen regels uit een boekje, maar woorden die vanuit mijzelf kwamen. Of eigenlijk vanuit het typetje dat ik intussen ook zelf geworden was. Elk jaar kregen ik en mijn medespelers weer de bevestiging dat het zo werkte. En waarom zou dat voor de Regel niet zo zijn?

De opmerking die Gerard Pieter maakte raakte bij mij een gevoelige snaar. Het kwam aan en het kwam binnen. En hoe meer ik er over nadenk, des te meer dringt zich de conclusie op dat hij gelijk heeft. Verrassend en uitdagend. Onze wijnverkoper zou zeggen: 'een toppertje'.

EEN CADEAUTJE

Bij een jubileum hoort een cadeautje. Als ik mijzelf nu eens daarop trakteer! Werk maken van datgene dat mij prikkelt. De regel uit het hoofd leren, op het hart dragen en daar laten werken. Dit cadeau pak ik aan en pak ik uit! Gun me wel even de tijd om me de tekst eigen te maken, maar over een jaar mag je me er op aanspreken. Of moeten we zeggen: overhoren? Daarna zal de Regel voor en in mij (nog) meer betekenis krijgen. Zeker weten.

Theo Reuling ofs
Taukring

De tekst van de Regel van de OFS wordt afgesloten met onderstaande zegen van Franciscus:

'En al wie dit onderhoudt, moge in de hemel vervuld worden door de zegen van de allerhoogste Vader en moge op aarde vervuld worden door de zegen van zijn beminde Zoon, met de allerheiligste Geest, de helper'.